

Živa kri — plemenito srce.

Sv. Alojzij,
- zglede evharist. ljubezni.

Ko smo orisali že več vzornih nežnih prijateljev in prijateljic božjega Zveličarja, ki nas čaka v tabernaklju, ne smemo prezreti, da najdemo mikavnih zglede tudi med mladino slovanske krvi. Poglejmo danes tja gori na Poljsko.

16. sept. 1916 se je rodil v Varšavi Henrik Zuhnievski. Vzgojala ga je njegova globokovernna mati, kar je bilo tem lažje, ker je bil je nadarjen dečko, zraven pa živ-

vahno vesel, dasi nekoliko razburljiv, ali kakor pravijo danes »nervozen«. Nadvse ga je pa dičila srčna plemenitost in navdušenje za vse dobro. Učenje mu ni delalo težav.

V svojem zapisniku je imel opazke:

Premagujem nepotrpežljivost.

Odneham, kadar vidim, da imajo bratci in sestri-ce prav.

Varujem se klepetavosti.

Borim se zoper lenobo.

Kljub prirojeni živahnosti se je vedel Henrik v cerkvi prav vzorno in pobožno. Drugače je bil pa včasih neugnan, razigran in pripraven tudi za kako nedolžno »barufo«. Med počitnicami se je na deželi pridružil pastirjem na paši, pomagal pri kakšnem

delu, skakal in po otroško norel in pel. Imela je začuda lep glas.

Prav posebno se je Henrik trudil za češčenje Marijino. Ljubi Materi božji je donášal s svojimi sestrami in brati cvetja, zlasti v maju in juniju. Doma so si napravili oltarček, kjer so opravljali svoje molitve. Ni potreba posebej poudarjati, da je bila Henriku sveta maša najsvetejše opravilo, saj je bil tudi ministrant, cerkveni strežnik.

Njegov katehet mu je vedno rekel »Mali misijonar«. Spoznal je namreč v njem gorečo, apostolsko dušo, ki bi bila rada vse k Juzusu peljala in vse za dobro in lepo pridobila.

Nekoč se je dalj časa pogovarjal s šolskim tovarišem, ki ga je obiskal. Mati ga nato vpraša: »O čem sta se pa menila?« Henrik je bil v zadregi. Končno se je pa stisnil k mami in zašepetal zaupno: »Povedala sva si, katerih grehov sva se zadnjič obtožila pri spovedi in katera je glavna najina napaka«.

»No, ali si ti prav zadel?«

»Moja glavna napaka je razburljivost, ker se ne znam premagati«.

V šoli je gospod katehet imel navado dajati učencem razna spisana vprašanja, da je tako spoznaval značaje svojih gojencev. Henrik je dobil polo s temile vprašanja, ki je nanje odgovoril takole:

Za katero dobro lastnost se najbolj ogrevaš? — »Za dobrotljivost«. Katera napaka se ti zdi najbolj zoprna? — »Lažnivost«. Katera je tvoja glavna napaka? — »Pomanjkanje potrpežljivosti«. Česa se hočeš najbolj varovati? — »Nesramežljivosti«. Katero opravilo te najbolj mika? — »Sport«.

Na prvo sveto obhajilo se je Henrik pripravljaval vse leto. In kako srečen je bil prej in potlej. »Zdaj ko je prišel Zveličar k meni, imam v srcu nebesa!« — je vzkliknil z žarečim obrazom.

Kmalu je mama s strahom opazila, da so živahnega sinčka večkrat napadale slabosti. Bil je ves truden. Prosil je mater, naj preskrbi, da se bo opravila zanj sveta maša, pristavil pa obenem: »Umreti je sladko!« Ko mu je naznanila, da je že naprosila duhovnika za sveto mašo za zdravje, je naglo vprašal:

»Ali samo za zdravje?« — »No, za to, da bi bil zdrav in priden«. »Kaj pa, če bi se mašnik zmotil, pa bi na koncu namesto »Ite missa est« (maša je minila) rekel: »Requiescant in pace!« (naj počivajo v miru!).

Nekaj dni potem se je napolnil II. razred državne gimnazije. Vsi učenci so bili navzoči, le Henrika je manjkalo. Mati ga je opravičila, da je bolan. A še isti dan je pretreslo vse učence nenadno žalno poročilo, da je Henrik že v večnosti. 11 let mu je bilo.

O, kako bogati so otroci, ki Jezusa ljubijo! Kako srečni so vsi, ki jih Jezus sprejme na svoje srce!

—ž.

400 letnica vzgojnega reda.

Letos praznujemo 400-letnico, odkar je bil ustanovljen uršulinski red in z njim številni zavodi za vzgojo dekliške mladine. Uršulinske šole so tudi pri nas dosegle odlične sloves; zato je prav in potrebno, da malo bolj seznanimo našo šolsko mladino z ustanoviteljico uršulinskega reda: s sveto Angelo.

Luč sveta je zagledala kot hčerka zgledne družine v Desenzanu, malem mestu sončne Italije l. 1474. Angela so jo nazvali, kot bi slutili že vnaprej njeno angelsko življenje. Že svoja detinska leta je tako lepo preživela, da jo lahko postavimo za zgled zlasti našim deklicam.

V zgodnji mladosti ji je bila molitev najljubše opravilo. Ko se je zatopila v pogovor z Bogom, je bila kakor angel. Ob čitanju življenja svetnikov so žarele njene nedolžne oči od veselja in navdušenja. Iskrena setrinska ljubezen jo je družila z njenimi tremi brati, a posebna vez jo je spajala z edino sestro. Ta je bila zaupnica in zvesta tovarišica njenega bogoljubnega življenja.

Angela je vidno napredovala v čednosti, pa tudi njena vnanost je vzbujala čedalje večjo pozornost. Občudovali so zlasti njene lepe, bogate lase. Nekega dne ji je dejala ena izmed tovarišic, da si bo s svojimi svetlimi kodri pridobila marsikaterega občudovalca. Angela se je zgrozila in sklenila, da odstrani ta mik. Skuhala je pepel in saje ter pomočila v to me-